

[Svend Haugaard.]

førte en meget skarp kritik af det den første gang, spurgte anden gang, hvorfor vi ikke havde det med, om det betød, at man havde ændret det, og efterlyste at få at se, hvad det nu gik ud på. Så fik vi det for kort tid siden praktisk talt uændret. Det kunne tyde på, at ministeren ikke kan eller ikke vil opfatte den kritik, der har været fremført, og derfor må jeg tilbagevise snakken om dobbeltmoral.

Jeg må bede om, at man i højere grad lytter til den kritik, vi fremfører i første omgang, og vil man ikke det, må man til gengæld finde sig i, at vi ikke er i stand til at stemme for lovforslaget, selv om vi er — det gentager jeg — indstillet på at betale, hvad det koster, vi er indstillet på at få en god lov, som er formuleret, så folk kan forstå den, vi er indstillet på at fremme denne sag, men vi ønsker ikke, at sagen skal skades ved, at den kommer i miskredit i befolkningen.

Vivike: Nu siger ministeren, at vores ændringsforslag f. eks. til § 3, stk. 1, er for stærkt. Hvordan lyder stk. 1? Det lyder sådan:

„Den, der vil påbegynde virksomhed som nævnt i § 2, skal vælge et sådant sted for udøvelsen, at faren for forurening begrænses bedst muligt.“

Og i stk. 3, som hr. Camre omtalte, står der:

„Den, der udøver eller vil påbegynde virksomhed som nævnt i § 2, skal træffe de til forebyggelse og imødegåelse af forurening nødvendige foranstaltninger og tilrettelægge virksomhedens drift på en sådan måde, at virksomheden i mindst muligt omfang giver anledning til forurening. . . .“

Det er altså disse bløde formuleringer: „bedst muligt“ og „mindst muligt“, som altid kan fortolkes, der gør, at vi gerne vil have, at lovens formål bliver stillet skarper op: der må simpelt hen ikke opstå forurening.

Hr. Lembourn var inde på miljøankenævnet og sagde: der er jo balance, for miljøstyrelsen har indstillingsret, og de af hr. Lembourn nævnte organisationer har indstillingsret, men hvad skal de have det for? Der var mere balance, hvis miljøstyrelsen alene

havde indstillingsret. Hvorfor skal de, der repræsenterer forurenerne, have det, når forbrugerne, befolkningen, ikke skal? Der er altså ikke balance. Så skulle miljøstyrelsen være alene om det. Jeg forstår ikke, hvorfor de forurenende virksomheders organisationer skal med.

Så siger hr. Lembourn, at hvis vores ændringsforslag blev vedtaget, ville loven være så rigoristisk, at man kunne lukke talrige virksomheder og få en masse arbejdsløse. Ja men tag nu lige den nuværende vandløbslov. Der står, jeg tror, det er i § 1: „Man må ikke tilføre vandløbene stoffer, der ændrer vandets naturlige tilstand.“ Har hr. Lembourn ikke set åer og vandløb, der er forurenede, hvis naturlige tilstand er ændret? Det er en formålsparagraf i loven, som overtrædes. Der går altså nogen tid. Vi forestiller os ikke, at det hele med vores ændringsforslags vedtagelse skal ske i løbet af to dage, men vi må have formålene rigtige og prøve på at leve op til dem og være fri for alle disse fortolkningsmuligheder, som man har med „bedst muligt“, „mindst muligt“, „kan“ osv.

Lennart Larson: Først må jeg beklage, at jeg sagde forkert, jeg sagde „grundvand“ i stedet for „spildevand“. Jeg vil gerne citere Politiken af 7. maj, hvor økonomidirektør i Københavns kommune Jørgen Paldam siger, at han tror, at en af øjeblikkets store politiske opgaver er at gøre en barsk kendsgerning klar for befolkningen: Vil vi have børneinstitutioner eller rensningsanlæg, for begge ting kan vi ikke få.

Det vil igen sige, at det er en prioriteringsopgave i de enkelte kommuner, hvorledes man skal klare de forskellige ting. Jeg er lidt ked af, at man bringer diskussionen ned på det plan, at man skal diskutere, om det er rådmanden i Odense, eller hvad det er. Jeg var da nok klar over, at jeg kunne risikere dette, men jeg troede faktisk, dette høje ting havde en mere værdig diskussionsform. Havde jeg ikke brugt eksemplet med en by, der i generationer — og jeg er altså ikke over 50 år endnu, jeg er ikke 100 — havde kæmpet for at prioritere forureningsproblematikken, havde man jo sagt fra modstandernes side: ja men det er jo, fordi Lennart Larson overhovedet ikke vil være med til at løse denne problematik. Det, det